

λέταις ὑψηλάς καὶ θείας. Οὕτως ἔχει εἰς τὰ σιχηρά
καὶ παπαδικά. Εἰς δὲ τὰ εἰρημολογικά σφίζει χαρακ-
τήρα ἡδονικόν, ὅπερ δηλαδὴ πλεονάζει μὲν ἡ ποιότης
τῆς ἡσυχίας· καὶ δὲν ἀκούεται ἡ τοῦ·κεθαρω. Εἶναι δὲ
ἡ ἡδονὴ του διπλασία τῆς τοῦ δευτέρου, καθὼς γί-
νεται φανερόν ἀπὸ τοὺς ἐξῆς εἰχους.

Ἐπιος μελωδός, ἀλλ' ὑπέρωτος πέλεις,
Ὁ δέυτερος σὺ τῶν μελῶν δευτερεύων.
Τὰς ἡδονὰς σὺ διπλοσυνθέτις φέρεις,
Τοῦ δευτέρου πως δευτερεύων δευτέρως.
Σὲ τὸν μελιχρὸν, τὸν γλυκὸν, τὸν τέττιγα,
Τὸν ἐν πλαγίοις δεύτερον τίς οὐ φιλεῖ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Περὶ τοῦ Βαρύος Ἦχου.

§. 362.

Βαρὸν ἦχον ὠνόμασαν οἱ ψαλμοδοὶ τὸν πλάγι-
ον τοῦ τρίτου ἦχου ἐξ ἀρχαιολογίας. Διότι, καθὼς
λέγουσιν, ἐπινοήσας ὁ Ἐρμῆς τὴν λύραν ἐπιτάχο-
δον, ἐδίδαξε καὶ φθόγγους ἐπτὰ, καὶ ἦχους ἐπτὰ·
βαρύτατος δὲ τῶν ἐπτὰ φθόγγων ἦτον ὁ ζω· διὰ τῆτο
καὶ ὁ ἦχος ὅς τις εἶχεν ἴσον τὸν ζω, ὠνομάσθη Βαρύς
ἦχος. Ὑστερον ὁ Πυθαγόρας καὶ οἱ μετ' αὐτὸν αὐ-
ξήσαντες εἰς ὀκτώ τὰς χορδάς, καὶ τοὺς φθόγγους,
καὶ τὰς ἦχους, δὲν ἠθέλησαν νὰ ἀλλάξωσι τὸ ὄνομα τῆς
Βαρύος ἦχου, διὰ νὰ μὴν ἀλησμονηθῇ παντάπασιν
ἡ ἀρχαιότροπος λύρα. Ἀπηχεῖται δὲ ὁ Βαρύς ἦχος
εἰ μὲν τὰ σιχηρά καὶ εἰρημολογικά τοῦτον τὸν τρόπον
22 $\frac{\rho}{\alpha}$ $\frac{\rho}{\alpha}$ $\frac{\rho}{\alpha}$ εἰς δὲ τὰ παπαδικά καὶ εἰς τὰς κα-
α α ἡς 22

